

Tieteellisyys Ja Ihanteellisuus

Kirj. T-n.

NOPEA KONETEOLLINEN kehitys, jonka jatkuvassa pyörteessä elämme, aiheuttaa muutoksia ei ainoastaan yhteiskunnallisessa elämässä, mutta myös yksilöiden ajatusmaailmassa. Työväenliikkeessä saatetaan havaita tämän kehityksen vaikutus kouraantuntuvasti monissa eri seikoissa. Useammanlaisia mielipiteitä herää, joissa ilmenee uusia tai uudistettuja ajatuksia määräytyistä seikoista. Tämä itse asiassa on osoitus siitä, että elinvoimaisuus, jonka palkkatyöläisten liikkeet taloudellisista perusteista imevät, ei ole ehtymässä, koska noissa perusteissa tapahtuvat muutokset voivat siihen vaikuttaa. Ja milloin tahansa palkkatyöläisten järjestössä, kuten I. W. W. liitossa, jäsenistö suurilukuisemmin kiinnittää huomiotansa järjestönsä periaatteisiin, menettelytapoihin, rakenteeseen, tilanteeseen ja muihin järjestön elämää ja taistelukuntoa koskeviin seikkoihin, voidaan sellaista tervehtiä voimakkuuden ja yleensä vaurastumisen todistuksena. Kysymys kasvatustyöstä on tänäpäivänä yksi tärkeimmistä teollisuustyöläisten maailmassa. Sovelluttaa kasvatustyö siten, että se vastaa päivän vaatimuksia, käy menestyksellisemmin ja tuottaa parhaimmat tulokset, siinä onkin pohdinnan aihetta, johon käytetty aika ei ole mennyt hukkaan.

KANSAINVÄLISESTI kärjistyvä työn ja pääoman välinen tilanne astuu-kin nykyaikana järjestyneen palkkatyöväestön eteen siksi suurena ja merkityksellisenä seikkana, että se jokaisessa maassa vaatisi mahdollisimman tehokasta toimintaa. Ei ole niinkään paljon kysymys erikoisemmin mistään muusta kuin yleisestä työväen elintason laskemisesta, joka kaikkialla on kapitalistien pyrkimyksenä. Se on heidän keinonsa kärjistyneen kansainvälisen tilanteen huojentamiseksi. Yhdysvalloissa tämä huomataan aivan yhtä puristavasti kuin muissakin maissa. Työttömyys, joka yhä näyttää vakiintuvan ja laajentuvan, on kapitalisteilla suurena apuna työkiihkon lisäämisessä, palkkojen laskussa ja työpäivän jatkamisessa. I. W. W. liiton toiminta tätä vastaan tulisi olla esimerkkinä ja valosoihtuna Amerikan työväenluokalle, sillä nykyään ei tämän maan työväenluokka voi vähääkään innostavia toimenpiteitä odottaa muilta tämän maan järjestöiltä. Olisiko järjestömme ryhdyttävä asetta-

maan enemmän painoa tieteelliselle kasvatukselle tai olisiko paino asetettava yleiselle herätys- ja kiihotustyölle; onko järjestömme painunut liian tieteellisen kasvatustyön harrastamiseen vai onko se liian ihanteellinen tässä asiassa? Näitä seikkoja huomataan pohdittavan etenkin sellaisten toverien kesken, joilla ei näytä olevan erikoista innostusta käytännölliseen järjestötoimintaan. Koskettelemme näihin seikkoihin tässä kirjoituksessa yleispiirteisesti.

Yhteiskuntataloudellisena tieteenä on industrialismin tehtävänä osoittaa mikä yhteiskuntataloudellisessa elämässä on välttämätöntä. Se ei voi julistaa maailmalle, että jonkun seikan pitää olla niin tai näin, ellei se samalla voi kumoamattomasti osoittaa, että se on välttämätöntä. Ja huolimatta siitä, että industrialismin tutkijat ja edustajat, koneteollisuuden palkkatyöläiset, asemansa mukaisesti omaavat korkeamman siveellisen ihanteen kuin mikään kansanainees yhteiskunnassa, ei tämä ihanne vähimmässäkään määräs-

sä voi astua heidän edustamansa tieteeseen ohjaajaksi. Materialistisen maailmankatsomuksen mukaisesti, osoittaa industrialistinen elämänyymmärrys, että mitkään siveelliset tai siveettömät ihanteet eivät ole milloinkaan yhteiskunnallista elämää johtaneet, vaan on siinä aina ja kaikkina aikoina ollut yksinomaan aineelliset perusteet tekijöinä. Näiden perusteiden tutkimisesta ja tuntemisesta on johtunut ja johtuu edelleen se, että industrialismiin ja sitä käytännöllisessä elämässä edustavaan järjestykseen, I. W. W. liittoon, ei ole pääsyt ohjaajaksi ihanteet ja niitä seuraavat harhakuvitelmat sekä pettymykset. Sillä ihanteista, olivatpa ne miten kauniita tahansa, tulee aina tieteellisessä tutkimuksessa se tienviittäjä joka vie harhaan, jos ihanteiden sallitaan määrätä.

Kokonaan erheellistä on kuitenkin selkainen luulo, että palkkatyöväestön teollisuusjärjestöt, industrialismin taisteluseina, olisivat tyyten vailla ihanteita; eivät ilmaisisi luokkavihaa, suuttumusta riistojärjestelmää kohtaan, vainoajia vastaan; eivät pyrkimystään kansainvälisen veljeyden, ikuisen rauhan ja elämän onnen tavoittelemiseen. Nämä ovat palkkatyöväestön ihanteita, mutta eivät taivaasta temmattuja, vaan tieteellisen tutkimuksen perusteella saatuja; ovat asioita, jotka ovat olemassa ja joiden täytyy välttämättömästi tulla olemaan. On helposti käsitettävissä, että teollisuusunionisti industrialismia tutkiessaan ja sen oppia levittäessään on samalla sodassa vallitsevaa luokkaa vastaan, sillä jokainen tietämys, joka ei sovellu vallitsevan luokan etuihin, on sille taisteluhaaste. Tällöin tullaan siihen yksinkertaiseen johtopäätelmään, että pelkkä tieteellinen tutkimus ja selvä järki eivät ilman taistelukykyä, taisteluhalua eikä ilman voimakasta siveellistä lunnetta, ihannetta, voi menestyä arkailemattomassa totuudentutkimisessa ja sen kanssaihmissiinsä levittämisessä.

Nämä tunteet eivät luonnollisestikaan voi olla muuta kuin vallitsevien olojen synnyttämiä ja näiden olojen vastakohtia. Ja sellaisina ne voivat vaikuttaa voimakkaastikin työläisten keskuudessa, kannustamalla taisteluun vallitsevia oloja vastaan ja niiden muuttamiseksi. Mahdoton-

ta ei ole, että tämänlaisia tunteita voi syntyä ihmisissä ulkopuolella työväenluokan, mutta niillä ei ole mahdollisuutta erikoisemmin vaikuttaa, koska ne eivät saa elinvoimaansa luokkataistelusta; eivät ole luokka- vaan yksilöihanteita. I. W. W. liitto, industrialismin edustajana opettaa, että yhteiskunnalliset olotilat ja niistä johtuvat aineelliset tekijät ovat niitä, jotka synnyttävät määrättyjä tunteita ja ihanteita. Mutta olotiloja ei niistä syntyneet tunteet eivätkä ihanteet voi muuttaa. Mutta "ihanteellisuus on historiallista," lausuu Justus Ebert, "vaikka se ei koskaan saarnaa väkivaltaisuutta, innostaa se aina sorretuita. Se on juuri aikakausien ihanteellisuus, joka innostaa I. W. W:tä ja tätä ihanteellisuutta tukevat käytännössä nykyaikaisen kapitalismin vallanahneudesta johtuneet vaikuttimet."

Näin siis samalla kun I. W. W:n jäsen on vallitsevien olojen tutkija on hän myös taistelija ja jälkimäisenä hänen menestyksensä riippuu menestyksestään edellisestä. On nimittäin muistettava, että jonkun määrätyn ihanteen, olipa se vaikka miten historiallista, sisällys ei ole selvä, ellei sillä ole alkuna yhteiskunnallisten olojen tieteellinen, industrialistinen tuntemus. Pelkkä puute jostakin, jonkun ikävöiminen tai jotain sellaista tähtominen, jota ei ole, ei riitä tekemään työläisestä luokkatietoista industrialistia. Näiden seikkojen tuntemiseksi, näkemiseksi ja käsittämiseksi tehtävä työ on I. W. W:n agitatsioonityötä, jonka työn aikakautta emme suinkaan ole ylläeläneet, vaan jota on tehtävä vielä hyvin kaukana tulevaisuudessakin. Paljon on vielä työläisiä, jotka eivät tunne, näe, tai eivät käsitä, että on puutetta jostakin, että elämä voisi olla paljon parempikin, että syytä olisi paljon vaatimuksien tekoon, toimintaan ja taisteluun. Siksi on tehtävä agitatsionia. Mutta vielä enemmän on työläisiä, jotka jo nämä seikat tuntevat ja käsittävät, mutta eivät omaa industrialistista tieteellistä käsitystä siitä, miten tulisi menetellä, että nuo seikat voitaisi korjata. Tässä astuu esiin kasvatustyön, tieteellisen elämän ymmärtämisen opettamisen tarve. Ja näiden molempien tehtävien on kuljettava rinnan, kumpaistaakaan emme voi väheksyä tai jättää

pois jokapäiväisestä työluettelostamme.

Älkäämme siis tuhlatko aikaamme kiistelemällä siitä, kumpi olisi asetettava etutilalle, tieteellinen kasvatustyö vai alkeellinen herätys- ja kiihotustyö; älkäämme riidelkö siitäkään, onko järjestöimme liian tieteellinen tai liian ihanteellinen. Se ei ole kumpaakaan. Nämä seikat ratkaisee jokapäiväinen taistelumme, määräten mitä milloinkin teemme ja voimme tehdä. Ihanteet eivät voi yksinomaan palkkatyöläisistä muodostuvaa järjestöä I. W. W. liittoa koskaan määrätä tai johtaa pettymyksiin; sellainen on mahdollista vain liikkeissä, joissa jäsenistö muodostuu sekalaisista aineksista ja joiden ihanteet eivät perustu luokkapyrkimykseen, vaan yksilöpyrkimykseen. Meillä ei niin voi olla. Meidän ihanteemme ovat, kuten Justus Ebert, kirjassa "Teollisuusunionismi Teoriana ja Käytännössä" lausuu:

I. W. W:n ihanteet ovat siveellisiä luonteeltaan. Ne ovat koko maailman käsitettävän veljeyden ja oikeuden ihanteita. Ne saavat alkunsa kapitalismin vääryyksistä, jotka pakottavat työn tuotteiden luovuttamisen kapitalisteille liikevoitoksi, koroiksi ja vuokriksi. Tämän lisäksi pakottaa se työväen neron ja pyrkimykset alistumaan sellaisen järjestelmän kannattamiseen, joka raa'asti riistää ja hävittää heitä milloin mitenkään tilanne vaatii. Kapitalismia vastaan, joka riistää työväen työn tulokset, työläisten elämän ja kaikki

oikeudet, ovat työväenjärjestöt aina olleet kunnes he ovat alkaneet käsittää, nyt paremmin kuin koskaan ennen, että ainoastaan itsensä kapitalismin kumoamisella he voivat vapautua sen vitsauksista.

I. W. W. yrittää antaa tälle saavutetulle käsitykselle käytännöllisen muodon. I. W. W:n ihanteena on niin hyvin teollisuksittain järjestynyt työväenluokka, että sille on mahdollista ottaa haltuunsa teollisuudet ja sillä tavoin kumota koko maailman kapitalismin itsevaltius. Tämä tulee tapahtumaan silloin kuin se käy välttämättömäksi ja tämä välttämättömyys käy varmemmaksi päivä päivältä.

I. W. W:n ihanteena on työläisten omistama ja johtama teollisuus työläisten eduksi, sanalla sanoen: Teollinen kansanvalta. Kansanvaltaisen teollisuusjärjestelmän kautta I. W. W. ei aijo hävittää teollisuutta, vaan tuhota kapitalistisen riiston, tehden teollisuudet tämän kautta kaikissa suhteissa enemmän yhteiskunnallisiksi laitoksiksi kuin mitä ne ovat nykyisten olojen vallitessa. Sellainen järjestelmä jättäisi vastuunalaisuuden teollisuuksien ylläpidosta suoranaisesti yhteiskunnan enemmistölle, joka työskentelee tuotannossa, s. o. työläisille itselleen. Täten tarkoittaa I. W. W:n teollinen kansanvalta työväenluokan vapautumista kapitalismin orjuudesta. Se merkitsee arvaamatomia etuja yhteiskunnalle.

Muistelmia Luonnon Lapsista

Kirj. H. Alho

KUN ME kaupunkien työläiset pääsemme kesäisin jolloinkin luonnon syliin vapaasti hengittämään raitista ilmaa ja hetkeksi heittäymään arkihuolestamme pois, tunnemme me siitä suurta nautintoa. Jo muistotkin näistä näin talvella ovat nautintoa. Siksi tässä muistellaan noin kymmenen vuotta sitten ollutta tilaisuutta, jolloin saimme samoilla Canadian korvessa kuin ainakin luonnon lapset ja metsän eläjät. Siellä näimme perinpohjaisesti miten luonnon lapset, intiaanit, elävät.

Tuollaisessa vapaudessa saattaa mennä ajatuk-

sissa ja mielikuvituksissaan niinkin pitkälle, että jo toivoisi itsekin olevansa luonnon kannalla elävä metsäihminen, joka ei ole sidottu tapalakien kiinteään pakkopaitaan. Mutta tunteet muuttuvat, kun lähemmin tarkastaa intiaanien elämää. Vaikka heidän vapautensa ensinäkemältä tuntuukin teollisuusmaailman ihmisestä ihanalta, ei se ole kadehtimisen arvoista. Metsästäys ja kalastus sekä kesäisin marjojen poiminta, ovat heidän elinkeinoinaan, joista ei rahallisesti suuria saada. Köyhyys ja kaikenlainen puute onkin heillä aina ympärillä.